

Мікруха, Мокруха і Дівчинка, яка забула помити руки

Ірина Прокопенко

Жили собі на білому світі Мікруха і Мокруха. Були вони такі маленькі, що не тільки простим оком, а навіть крізь збільшувальні окуляри не розгледити. Ось які маленькі!

Роздивитися їх як слід можна було хіба що в мікроскоп, бо збільшує він у багато-багато разів. Ті, хто бачили Мікруху і Мокруху під мікроскопом, казали, що Мікруха схожа на кульку, а Мокруха — на джгутик. Взагалі — нічого, мовляв, особливого.

Та хоч і маленькі Мікруха з Мокрухою, хоч і схожі на кульку та джгутик, але дуже вони шкідливі та підступні істоти.

"Якщо люди нас не помічають, будемо їм шкодити,— вирішили вони,— хай знають, що ми є!"

Відтоді й никають вони по білому світі—літають на порошокках та мухах, липнуть до фруктів та овочів, де є хоч найменший недогляд, і дуже багато завдають людям лиха: там, де вони побувають, різні хвороби з'являються.

Так було й того ранку. Лиш прокинулись, одразу й почали змовлятися, що б його встругнути, капосне та лихе. Спіймали собі по порошокці, всілися на них та й полетіли тишком-нишком понад містом. Аж гульк — іде вулицею старенька бабуса, у кошику яблука несе. Спустилися Мікруха з Мокрухою на своїх порошокках, мов на парашутах, та й розсілися на яблуках.

Принесла бабуса ті яблука додому, дістала з кошика, у друшляк поклала. А Мікруха з Мокрухою сидять собі на яблуках та похихикують: сподіваються, що вдасться їм яблука зіпсувати, що не минути старенькій біди — неодмінно захворіє.

А бабуса наче догадалася про їхні підступні наміри: взяла друшляк з яблуками та — під кран з водою.

— Ой-ой-ой!— заверещала Мікруха.— Потонемо!

— Ряту-у-уйте!— зарепетував Мокруха.

Отак, лементуючи, вибралися вони з води, а тоді як дременули, наче їх вітром здуло. Знов порошокки осіддали.

Летіли вони, летіли, аж бачать — вікно пилюкою припало.

— Це якраз те, що нам треба,— зраділа Мікруха.

— Еге ж, годиться,— погодився Мокруха,— справжній пило— дром.

Сіли на підвіконня. Бачать — у кімнаті брудно й темно. Зраділи обое: дуже подобається їм, коли насмічено, темно і безлад у хаті. Пролізли крізь шпаринку до хати і вирішили тут оселитися. Та тільки зібралися новосілля святкувати, як зайшов у хату хазяїн з рюкзаком за плечима.

— Фу!..— втомлено мовив.— Ого, скільки пилюки та бруду назбиралося, поки я мандрував.

Скинув хазяїн рюкзак, вікно розчинив. Увірвалися сонячні промені до кімнати. А Мікрусі з Мокрухою це не сподобалось, не люблять вони сонячних променів. Набурмосились, зіщулились, у куток забились.

Витягнув хазяїн із шафи машину з довгим-предовгим носом, натиснув на кнопку. Машина загула, довгим носом по кутках стала нишпорити. Злякалися Мікруха з Мокрухою, під диван залізли, але довгий ніс їх і там знайшов.

— Ой-ой-ой!—залементувала Мікруха, чіпляючись за підлогу.

— Ряту-у-уйте!— зарепетував Мокруха.

Не встигли вони отямитись, як потягло їх аж у брезентовий мішок, у тісноту й темряву. А скільки там порошу назбиралося! На що вже любили Мікруха з Мокрухою порошок, просто-таки не могли без нього жити, а й ті розічхалися.

— Еге,— зажурилась Мікруха,— тут не пострибаєш.

— Апчхи!—погодився Мокруха.— Головне, й нашкодити нікому.

Та недовго вони журились, бо скоро хазяїн мішечок витяг, витрусив з нього пил на смітнику, а разом з ним — і Мікруху з

Мокрухою. Тут раптом вітерець налетів, підхопив їх і виніс із смітника.

Вони, звичайно, зраділи і зразу ж почали радитися, що їм далі робити.

— Давай-но полетимо в дитячий садок,— сказала Мікруха.— Малята люблять усякий непотріб із землі піднімати й у рот тягнути. Там уже нам буде роздолля!

— Давай!—зрадів Мокруха.

Та й полетіли.

Але кругом дитячого садка дерева та кущі росли. Хоч як крутилися Мікруха з Мокрухою на своїх порошинках, а крізь густе листя не пробилися. Покружляли-покружляли і геть полетіли.

— Щось не везе нам сьогодні, братухо,— каже Мікруха.— То стара нас ледве не втопила, то в машину нас разом з пилом затягло, а в дитячий садок дерева та кущі не пустили... Кругом невдачі, аж злість розбирає!

— Не сумуй,— втішає її Мокруха.— Бачиш, нова школа стоїть? Ні кущів, ні дерев кругом неї нема — ще не встигли вирости. Ле— тімо туди мерщій.

— Полетіти, звичайно, можна,— погодилась Мікруха,— та тільки школярики народ дуже вчений: якщо із землі щось і піднімуть, то в рот не тягнуть. А як сідають їсти, руки миють. Моя знайома Бактерія, ну, та сама, що теж із нашої родини мікробів, казала, нібито цих школярів нічим уже не проймеш.

— То Бактерія, а нас вони не проведуть. Летімо скоріше.

Окрилені надією, подалися Мікруха з Мокрухою до школи. Підхопило їх вітром, понесло, закружляло. Примчали до школи і — пурх у вікно.

Аж тут і дзвоник на перерву задзеленчав. Веселою юрбою вибігли на подвір'я діти. Лиш одна дівчинка у класі зосталася, чергова. Взяла вона віник і заходилася підлогу підмітати. Віник у руках так і танцює, так і танцює, а курява клубами так і в'ється, так і в'ється. А все через те, що забула чергова намочити віника та підлогу побризкати.

Мікруха з Мокрухою тут як вродилися, на пилінках сюди-туди ширяють, вибирають

місце, куди б сісти. Нарешті вибрали — всі— лися на вказівний палець дівчинці.

Знову дзвоник задзеленчав, тепер вже на урок Діти за парти хутко посідали, і чергова з ними. Урок почався.

"Ой,— схаменулася дівчинка,— я ж забула руки помити,— і подивилася на свої замазюкані пальці, навіть не здогадуючись, що Мікруха з Мокрухою аж підстрибують з нетерплячки, бо дуже

хочеться їм якусь капость зробити. — А, подумаєш,— безтурботно махнула рукою дівчинка,— на перерві помию, якщо знов не забуду".

— Мікрухо,— зіщулився Мокруха,— а що, як вона справді помие руки?

— Тоді нам кінець,— зітхнула Мікруха.— Змие нас водою і занесе хтозна-куди.

Розмовляють вони, а дівчинка не чує нічого, бо ж мікробів ані помітити, ані почути неможливо.

Отож сидить вона на уроці й геть собі не відає, які злостиві та лукаві істоти причепилися до її брудних рук. Відкрила вона підручник, послинила пальця, щоб сторінку перегорнути, та й злизнула Мікруху з Мокрухою. А їм тільки того й треба було. Хоч і проковтнула їх дівчинка, вони живі-живісінькі zostалися, навіть ще більше повеселішали.

Минуло кілька днів, і не прийшла дівчинка до школи, тяжко захворіла. То її в жар кидає, то морозить, то голова болить і все тіло ломить. Лежить вона в ліжку, а Мікруха з Мокрухою з радощів аж танцюють. І чим більше вони танцюють, тим дівчинці гірше стає.

Тільки рано почали вони радіти, бо кожен знає: не смійся з другого, щоб тобі не було так само. На той час учені вже придумали такі ліки, від яких самі оті мікроби зачмихали та закахикали, а як побачили шприц, яким дівчинці медсестра укол зробила, то й дременули геть так хутко, що тільки загуло за ними.

А дівчинка одужала і до школи повернулася. Кажуть, тепер вона не забуває мити руки, бо знає, які лихі та лукаві істоти на пилінках літають, замазур вишуковують.